

ver selv drifte sig til at nægte, at det skulle
 de midlertidige Finantslove kunne gjøre; og
 jeg skal henvisse til den sidste ærede Taler,
 der selv erklærede, at han ikke havde saa
 stor Betænelighed ved at vedtage den mid-
 lertidige Finantslov i dens hidtidige Skik-
 kelse, thi — hvad der særlig interesserede
 mig — da han skulde udtrykke, hvad Hensigt-
 ten var med den midlertidige Finantslov i
 sin hidtil brugte Skikkelse, da kunde
 han ikke finde andre Udtryk end
 dem, her staa, nemlig at sætte
 Regjeringen i Stand til at afholde de til at
 fortsætte Statshusholdningens regelmæssige
 Gang nødvendige Udgifter, det var omtrent de
 Udtryk, som det ærede Medlem brugte. (N.
 Sænsen: Han jagde fornødne Udgifter.) Na,
 jeg veed ikke, om der er nogen Forskjel paa
 „fornødne“ og „nødvendige“. Altsaa, det vi-
 ser jo tilstrækkelig, at netop de Udtryk kaldt
 ham i Munden, som ramme det, der har
 været de midlertidige Finantsloves Hensigt
 hidtil. Naar altsaa Høire har bestræbt sig
 for at ramme dette Udtryk paa en saadan
 Maade, at det ikke kunde officere Folkethingets
 Omfindtlighed, fortjente det en bedre Bedøm-
 melse, end det har faaet fra det ærede Flert-
 als Ordfører. Man har dvælet saa særdeles
 — og det gjorde navnlig det ærede Medlem for
 Odenje Marts 4de Valgtreds (Monrad) saa
 overordentlig stærkt — ved de Udtryk, som ere
 komne i Regjeringens Forslag, og som for
 saa vidt ere blevne gjenoptagne af Lands-
 thinget, hvorved den Bemyndigelse, som den
 midlertidige Finantslov skulde give Regje-
 ringen, og som tidligere var absolut bunden
 til Finantslovsforslaget, har modtaget en yder-
 ligere Indskrænkning derved, at de Foran-
 dringer, som af Folkethinget og Landstthinget
 i Forening ere gjorte i Finantsloven, betrag-
 tes som gjældende for den midlertidige Fi-
 nantslov. Dette er der blevet gjort et over-
 ordentlig stort Numer af, men jeg maa til-
 staa, at lige overfor den Skarpsindighed, som
 jeg altid har fundet hos det ærede Medlem
 fra Middelfart (Monrad) har det forundret
 mig meget, at han kunde lægge en Betydning
 ind dert, som efter min Opfattelse har saa
 liden Begrundelse og Hjemmel; thi det er jo
 dog en given Sag, at denne af Regjeringen
 foreslaagne og af Landstthinget gjenoptagne
 Bestemmelse ikke indeholder Andet end en
 Godkjendelse af, at de af Rigsdagen indtil
 det paagjældende Dieblil foretagne Foran-
 dringer i Finantsloven skulde have Gyldig-
 hed, hvormod de, hvormod der endnu for-
 handles, selvfølgelig ikke kunde have Gyldig-
 hed; thi jeg maa gjøre opmærksom paa, at
 hvad enten det er Folkethinget eller Lands-

thinget, der har foretaget en Forandring i
 Finantsloven, er den foretagne Forandring,
 saalænge Finantsloven ikke er endelig ved-
 tagen, kun Gjenstand for Forhandling, men
 har ikke Spor af Lovskraft for Finantsloven
 eller nogen anden Lovgivningsvirksomhed.
 Thi Lovgivningsvirksomheden ligger kun hos
 alle tre Faktorer, og den enkelte har aldeles
 ingen Myndighed i den Henseende. Det er
 en falsk Opfattelse, som man oftere møder i
 denne Sag, at naar dette Thing har be-
 sluttet Noget paa Lovgivningens Omraade,
 har det Gyldighed; thi det har ikke den
 mindste Gyldighed, førend de to andre Fak-
 torer have godkendt det. Den Tanke, der
 kom til Orde i Grundloven, var, at netop
 den Ensidighed, som en af de tre
 Faktorer kunde have ligeoverfor Lovgivnings-
 spørgsmaal, skulde udlignes ved, at de to
 andre Faktorer fra deres Standpunkt skulde
 udøve Indflydelse derpaa. Deri ligger alle-
 rede, at en Beslutning, der er taget fra det
 rent ensidige Standpunkt og endnu ikke har
 modtaget den Berigtigelse og Rettelse, som
 en Samvirken med de andre Faktorer vil
 give, har ingen Lovskraft. Altsaa fra den
 Side betragtet kan jeg ikke godkende den Op-
 fattelse, der er kommet frem, hvertæn fra det
 ærede Medlem fra Middelfart eller det ærede
 Medlem fra Veire.

Endnu et eneste Punkt skal jeg dvæle
 ved, og det er en Pitting af det ærede Med-
 lem fra Middelfart, som for Resten er frem-
 kommet flere Gange fra ham i andre iøvrigt
 meget dybsindige Skrifter og Udtalelser, som
 jeg dog paa dette Punkt ikke kan godkende,
 og som han ogsaa ved denne Leilighed kom
 frem med. Han udtalte med stor Indigna-
 tion, at naar dette Thing havde sagt nei til
 Noget, saa stod det uhrødeligt og uomstøde-
 ligt, det var Noget, der saa at sige var af
 en saa urøffelig Bestaaenhet, at ingen Magt
 i Verden kunde forandre det. Jeg vil dog
 spørge den ærede Taler om, naar dette Thing,
 som man har forsøgt før, har sagt nei til
 Finantsloven, har nægtet hele Finantsloven,
 skulde saa ingenjombelst Udgift af Statskassen
 være berettiget, skulde der saa ikke kunne
 gives nogenjombelst provisorisk eller anden
 Lov, hvorved man søgte at gaahe Regjerin-
 gen Udgang til at holde Statsmaskineriet
 gaaende, skulde den da ikke kunne afholde en
 eneste Udgift? (Stemmer: Nei!) Jeg
 hører, at ærede Medlemmer sige nei, og det
 er ogsaa fuldkommen konsekvent, hvis den
 ærede Taler har Ret i, at hvad dette Thing
 har sagt nei til, det er dermed afgjort og
 uomstødeligt, saa følger det ogsaa af Sagens
 Natur, at naar de Herrer nægte Finants-